

KOVÁCS ANDRÁS FERENCNEK, ODAÁTRA

Nem tagadom, szörnyen felbosszantott a halálod:
szinte pofátlanság *így* halni meg, ennyire kurtán-
furcsán! – sokkal szebbet vártam volna Tetőled,
színészből alakítást, túl is játszva a dolgot!

Nem feltétlenül öngyilkosság jár a fejemben
(ennyire elvetemült „költőtárs” én se vagyok még!),
inkább szívinfarktus, a publikum orra előtt – és
persze, amint kedvenc KAF-versemet olvasod éppen:

„Be jó ismerni KAF urat!
Pedig szeszélyes egy személy!
S mily kacskaringós agyfúrat!
Hisz kecskerímekben beszél...”

Szóval ilyen rafináltan kellett volna csinálnod –
kár, hogy az égben más döntés született az ügyedben:
úgy látszik, hogy az Úr is költő: néha „szeszélyes”,
néha viszont stabilan (s hidegen, mondhatni) „nyomasztó”:

„Prózában kérdik KAF urat:
»Új stílusra vált-e át?«
Nyomasztó, mint egy zikkurat:
Betölti teljes Kháldeát...”

Lenne is egy kérésem hozzád, drága Maestro
(másképp vagy kétórás nagymonológod alapján,
mert biza engemet is felhívtál alkalomadtán!):
győzd meg az Istent, hogy ne a költőségre figyeljen,

van neki dolga elég – s mind fontos! – e máj világgal:
most még úgy szar, ahogy van „e máj világ”, na de mégis! –
nagy bűn lenne, ha „költőként” húzná le a vécén...
Hirtelen ennyi, de hidd el, folyt. köv.! Ölel:

LLLászló

Csikszentdomokoson, 2024. március 27-én (Nagyszerdán)